

Sem nya och wackra

Sisor.

Den Första:

Gossen ung och munter, &c.

Den Andra:

Den muntre Sjömansgossen:

Den Tredje:

Blommans hämnd.

Den Fjerde:

Den ålstande Flickan.

Den Femte:

Den lycklige.

Den Första:

Goßen ung och munter, han träffar flickan
skön, När som hon plockar blommor uti en
äng så grön; Han säger sköna flicka! en bön nu
tillåt mig, Med sköna blommors plockning att
nu få hjälpa dig.

2. Hon sade tack min goße! för wänskap du
mig ger, Men några flere blommor, jag ej be-
höfwer mer. En frans jag nu skall binda till
wännen jag har fått, Hwi ser du ut så dyster,
det blott en flicka är.

3. Och goßen blef helt gläder, när han det
weta fick, Och kärleken upptändes wid flickans
ömma blick: Två rosenröda kinder, två skälms-
ka ögon blå, De kunde wist försöra, när man
dem tittar på.

4. Och goßen genast springer till strida bäs-
ken när, Och det han sökte finner, ty han en
blomma ser, Som mången ljuf förhoppning och
ömhjet innebär, Den bryter han och råcker åt
flickan som står när.

5. Och blomman som war bruten, på hjer-
tats rena tal, Förgåt mig ej hon kallas, för en
år hon wäl sal, Men ej för twenne, ty om ett
hjerter deladt är, Detsamma sönderflites, detsam-
ma ångren tår.

6. Och flickan rodnar hastigt, hon nedslår
ögonen, Betänkeligt hon svarar, behåll den sjelf
min wän Men goßen öm och trogen, låt ej be-
waka sig, Han säger straxt till flickan: Behåll!
den bröts åt dig.

7. Om kärleken och trohet man sedan talade;
Förtjusta gingo båda att söka blommor mång,
För kärleken blir tiden så sällan icke lång.

8. Och astone försvinner så hastigt och så
fort; Uti kärlekens joller har den nu runnit bort:
Ett smultron hittar goßen, så moget, rosenrött,
Han tager det och gaf det sin wän som
nu förbytt.

9. Sin fordna wista tvekan uti förtrolighet;
För goßen hon nu hyser, en öm barmhertighet;
De satte sig sen neder, uti den gröna lund,
Utt under Ekens skugga lå hwila sig en stund.

10. Då goßen genast lindar sin arm om
hennes barm; På purprade läppar trycker en
kyß så öm och warm; Men flickan blifwer on-
der, som war så fredlig nyß; En sådan stöld ej
höfdes gif åter mig min kyß!

11. Förtjuster goßen genast sin flicka tog i
famn; De woro nu ej twenne, de hade blott
ett namn. Och då de sedan hemgick, må alla
det tillge! Så war hon älskarinna, och han
war älskare.

12. Minuten hastigt knyter ett troget kär-
leksband, Förenar twänne wänner. Med nöjet

hand i hand, De sedan glättigt wandra på lifs
roets törnestig; Och om sin trogna kärlek allts
jämt påminna sig.

Den Andra:

Den muntre Sjömansgoßen.

Buon giorno mio Signor! „Goße war flink
och skynda dig till din år! Fort hit en karafin
Med gyllne Capriwin, Dito en frisk Apelsin.“

2. „Sträck ut låt båten gå!“ — Nor jag
ej fort, så kilar han nog ändå. „Spån hwhita
seglet opp, Ja, seglet högt i topp: Winden är
seglarens hopp.“

3. Det blåser dugtig wind; Hejsan! vår båt
skal löpa som skogens Hind; Se bålans man
är grön, Wi flyga fram till ön. Skön är
min roddarelön.

4. Men se, hwad kommer der? Swart som
en korp det blixtrande molnet, är; Som blod är
himlens rand, Och skymd är Ischias strand;
Foglarna flyga mot land.

5. Hu! wi få storm i dag: Segla hwem
will jag restwar mitt segel jag; Det går en
hisslig sjö: Jag har en fästemo, Will ej i wår
gorra dö.

6. Hör, redan åskan går; Wänta Signor!
tills Uve Maria slår. — Du wreda haf, far
wål; Jag drunknar ej, min sjål! Håldre jag
swälter ihjål.

7. Jag slumrar i min båt Corpo di Bac-
co! kudden är redan wåt; Ah! det gör ingen
ting, Jag sweper manteln fring; Sömn är en
kostelig ting.

8. „Såg swor han, Goße“ — ja; Ha,
ha, ha, ha, — det rör mig ej, — ha, ha, ha!
En en Cantin är qvar, Jag än min flicka har,
Om hon mig ej bedrar.

9. Och will hon mig bedra, Ha, ha, ha,
ha, — jag tar mig en ann', ha, ha! Har jag
blott win och dröd, En Tärna rosenröd, Lefwer
jag nöjd till min död.

10. God natt båd' wåg och wind! Ryßen
hwarann! — Jag kyßer min rosas kind; Jag
ser hur hwar tar sin, Men ingen tar bort min,
Dermed så slumrar jag in.

Den Tredje:

Blommans hämnd.

Han är det han, hwars blick mig söker, I
myrtensfogens enslighet, Der bäcken sig förtro-
ligt fröker, Och der min hjord plår gå i bet. ;:

2. Skön som en Maj-dags första susning,
Han der wid källan stod i går; Och då, då såg
jag med förtjusning Min myrtenkrans uti
hans hår. ::

3. Fritt som en vårdag var mitt hjerta,
Den stund jag denna kransen knöt, En hemlig
fruktan gaf mig smärta, När jag den sista
blomman bröt. ::

4. Hon ofkuldsfull sig till mig böjde, Och
daggens perla på des blad För mig liksom en
tår sig röjde, Hvarmed hon om förskoning bad. ::

5. Då, likt en flågt i myrtenstogen, En
hviskning susade till mig: Har någon älskling,
öm och trogen, Förtjent den kransen utaf dig? ::

6. Jag såg mig om, och denna gången
Sin sista suck min frihet drog. Ack! lilla
blomma, jag är fången, Ejnig war din hämnd,
men hastig nog.

Den Fjerde:

Den ålskande Flickan.

Ungling, skall jag allt för dig försaka! När
jag ser dig, o! hwad jag blir glad! När du nal-
kas, drager mig tillbaka Någon ting, jag wet
likväl ej hwad.

2. Skild från dig, jag mycket, mycket åger
Allt förtro dig som mitt hjerta rör; Men breds

wid dig, ej ett ord jag säger, Stannar endast
och wet ej hwartör.

3. Mina blickar först och sist dig följa; Men
om dina mötte dem till svar, Är jag hastig
som en blirt att dölja Mina ögon, och jag wet
ej hwar.

4. Ser jag dig med andra flickor skämta,
Då blir allting för mitt öga svart; Jag vill
ut att andan återhämta, Jag vill fly, och wet
likväl ej hwar.

5. Ofta ensam, när jag för dig glömmet
Hela werlden, faller jag i gråt. Ofta när jag
mig åt Eden drömmet, Gläder jag mig, och
wet ej hwaråt.

6. Tänker jag den högsta jordens lycka,
Som en flicka har för sitt begär: Tänker en
gång skall jag honom trycka Till mitt hjerta —
och jag wet ej när.

7. Tänker jag två själar för hwarandra,
Skapade utaf en mild natur: Dig jag wille
välja framför andra Till min maka — och
jag wet ej hur.

8. Så skall hwar och när och hur mig
qvälja Och mig följa både bort och hem, Till
des ödet unnar mig att välja Den jag älskar
— O! då wet jag hvem.

Den Femte:

Den lycklige.

Hwad den är säll, som i sin egen hydda Ser
utan oro morgonrödnan gry, Ej saknande de

dar som äro flydda, Ej förjande för dem
som skola fly!

2. Hwad den är såll, som hjertats pligter
wördar Och njutniugen af hjertats frid förstår,
Som fruktar blott en storm för sina skördar
Och räknar skisten blott i sina år!

3. Hwad den är såll, hwars lif så tyst för-
svinner, Att ingen glansen af hans dugder ser,
En fällas bild, som genom ången rinner, Gömd
af de blommor dem hon nåring ger!

4. Hwad den är såll, hwars önsfningar bes-
lönas Utas ett älskande och troget bröst, Som
ser sin vår af kärleken förskönas, Och wänstap
samla blommor för hans höst!

